

Veli Toplantısı

Küçük kız kardeşimle, arabanın arka koltuğunda geçtiğimiz soğuk sokakları izliyoruz. Annemle babam ön koltukta kısık sesle konuşuyorlar: Öğretmenlerin ve okulların günümüzde değişen rollerinden; youtube'daki videolardan, uygulamalardan faydalanarak her şeyi internetten öğrenebildiğimizden söz ediyorlar.

Hafta sonu veli toplantısı için okulumuza gidiyoruz. Annem kardeşimin öğretmenleriyle, babam da benim öğretmenlerimle görüşecek. Aralarında böyle bir iş bölümü yaptılar. Kız kardeşim bu yıl okula başlayana dek buna gerek yoktu. Toplantıdan sonra babaannemi ziyarete gideceğimiz için biz de ebeveynlerimize eşlik ediyoruz.

Benim içim rahat, çünkü notlarım yüksek. Eminim öğretmenlerim babama güzel şeyler söyleyecekler. Ama kız kardeşimin okulda bazı sorunları olduğu sır değil. Sabahları okula ağlayarak gidiyor, akşamları döndüğünde ise servisten iner inmez ağlamaya başlıyor. Eve girdiğimizde bağırpıp çağırıyor. Ödev yapmak istemiyor, masanın altına saklanıyor. Hatta bir kez kendini tuvalete kilitledi de geri açamadığı için epeyce uğraşmamız gerekti.

Okula varıyoruz. Ben sınıfımın bulunduğu katta bulunan açık kitaplıkta ödevlerimi yaparak zaman geçiriyorum. Kız kardeşim de iki sınıf arkadaşıyla koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor. Arada, herhangi bir öğretmenimle görüşmeden çıkan babam bir sonraki öğretmenimle görüşmesine gitmeden evvel yanıma uğruyor. Saçlarımı okşuyor. Genelde ağız kulaklarına varmış durumda. "Seninle iftihar ediyorum", diyor. "Ah şimdi matematik öğretmenin yanındaydım, sana bayılıyor; bana çekmişsin, sayısalcı olacaksın galiba," diyor. "Bravo akıllı kızım", diyor.

Öte yandan annemi bir öğretmenin odasından diğerine biraz yılgınca yürürken görüyor, gözlerinin hafif kızarıklık olduğunu fark ediyorum. Gururla karışık neşeli halim hafifçe kırılıp dökülüyor. İçten içe kardeşime öfkeleniyorum da.

Annem en uzun süre kardeşimin rehberlik öğretmenin yanında kalıyor. Tüm görüşmeleri bitince babamla koridorda buluşuyorlar. Babamın uçarı mutluluğu annem konuşurken sönüyor, omuzları çöküyor. Yanlarına gidip gitmemekte kararsızım ama öyle de merak içindeyim ki... Beni yanlarından savuşturma riskini göze alarak yanlarına gidiyorum. Babam, annemin sözünü kesiyor. Gözüyle beni işaret edip: "Neyse, bunları sonra konuşuruz..." diyor.

Okuldan ayrılmak üzere eşyalarımı topluyorum. Bu arada annemle babam kardeşimi arıyorlar; yok, yok, yok. Bana kendi sınıfında olması ihtimaline karşı sınıfını kontrol etme görevini veriyorlar. Babam aşağı katları, annem de tuvaletleri araştırmak üzere ayrılıyor. Giriş katında buluşmak üzere sözleşiyoruz.

Kardeşimi sınıfında bulamıyorum. Uf, nerede bu yaramaz? Merakıma yenik düşüp sınıfın en arkasındaki panoda asılı resimlere yaklaşıyorum. Birçok resim arasından kardeşimin çizdiği resmi buluyorum. Geçen hafta kutladığımız "Öğretmenler Günü" için yapılmış resimler bunlar. Kardeşim resimde kocaman gülümseyen çocukların etrafını sardığı bir piyano çizmiş, siyah beyaz. Piyanonun tepesindeki boşluğa, farklı renklerle çizilmiş notalar, rakamlar, harflerden oluşan küçük bulutlar kondurmuş. Uçuşan bulutların altında uzun sarı saçlı bir kadın, piyanonun başında oturmuş, devasa

gölümsüyor. Bana öyle geliyor ki resimde gülümsemeyen hiçbir şey yok. Notalar, rakamlar, harfler bile adeta gülümsüyor.

Sonra üzerinde isim etiketi asılı olan kardeşimin dolabına bakmak istiyorum. İçi karman çorman. Ne dağınık kız. Dolabın iç kapağına yapıştırılmış nota çıkartmalarına bakıp içimden: “Seni haylaz, aynı evdeki gibisin, her yer çıkartma”, diye söyleniyorum.

Etrafımı gözleyerek giriş katına doğru inerken kulağıma müzik atölyesinden yükselen piyano sesleri çalınıyor. Kardeşimin melek sesi müziğe eşlik ediyor. Atölyenin kapısından içeriye telaşla girdiğimde zınc diye duruyorum.

Piyanoyu yüzünde devasa gülümsemesiyle, resimdeki uzun sarı saçlı öğretmen çalıyor. Kardeşimle iki arkadaşı da müziğe eşlik ediyorlar. Öyle güzel bir şarkı ki bu. İlk kez duyuyorum. Öğretmen başıyla selamlıyor beni. Tatlı sesiyle: “Bu şarkının bestesi ve sözleri, bu küçük hanımlara ait. Benim Öğretmenler Günü hediyemmiş, bayıldım”, diyor çalmaya ara vermeden.

Arkamdaki kapıdan başını uzatmış bize bakan annemle babamı fark ediyorum. Annem günlerdir ilk kez içtenlikle gülümsüyor. Başını sallayarak müziğin ritmine eşlik ediyor:

Öğretmenim iyi ki varsın, parmakların kanatlısın
Bazen düşen tokamı takarsın, bazen düşlerimin ortağısın
Kalbin şarkımızı mırıldansın
Öğretmenim iyi ki varsın, kolların hep bizi sarsın
Atkımı boynuma sen sararsın, çantamı sırtıma sen takarsın
Şarkımız her yerde çalınsın
Öğretmenim iyi ki varsın, şahane kahkahalar atarsın
Şarkılı şakalar da yaparsın, notalarla iyiliğe çabalarsın
Müziđimiz içimizde dolaşsın

Hepimiz bu müzikal esten mutluyuz. Annemle babam öğretmenle bir süre konuşuyorlar. Hepsi gülümsüyor. Derken vedalaşıyorlar, yola çıkıyoruz. Annem, kardeşimden şarkısını emekli öğretmen olan babaanneme de söylemesini rica ediyor. Kardeşim camdan dışarı bakarken uysal bir şekilde başını sallıyor. Annem, babama doğru eğilip: “İnternet, bir çocuğun düşen tokasını takamaz.” diyor.

Zeynep Timur

Özel Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi

10C Sınıfı